

klar, en anden Fremgangsmaade være gjort gjældende. Men Rigtigheden af denne Opfattelse forekommer mig ogsaa igjennem en anden Betragtning at være indlysende. Man maa lægge Mærke til, at § 21 i Danmarks Grundlov af 5te Juni 1849; hvor det hedder: „Ministrene i Forening udgjøre Statsraadet; Forsædet føres af den, som af Kongen er udnævnt til Premierminister. Alle Lovforslag og vigtigere Regjeringsforanstaltninger forelægges Statsraadet“, er gaaet ud; den er bleven tilintetgjort. Dersom man vilde være gaaet den Vej, som den ærede Rigsdagsmand (Tscherning) ønskede man skulde være gaaet, maatte man have opretholdt denne Paragraph. Derved vare de særlige danske Ministre komne til at udgjøre et særligt dansk Statsraad, og der havde været en grundlovsmæssig Bestemmelse for, at alle Lovforslag der skulde forhandles; men naar denne Paragraph er udgaaet, og derved tillige den for Landet saa overordentlig vigtige Bestemmelse er udgaaet, at de Lovforslag, som Regjeringen agtede at frembringe, ikke bleve behandlet af en enkelt Minister alene, men af Ministrene i Forening, da kan der ikke være Tvivl om, at Meningen har været, at § 15 i Fællesforfatningen traadte istedet, og at Lovforslagenes Behandling derefter vilde finde Sted i Geheimestatsraadet. Jeg kan heller ikke nægte, at det forekommer mig, at den af den ærede Rigsdagsmand tilsigtede Afvikelse i Regjeringen, at dele Ministeriet i 4 Ministerier, nemlig et kongerigt Ministerium, et flessvigsk Ministerium — om der er et eller flere Medlemmer i det paagjældende Ministerium, gjør ikke Noget til Sagen. — Det holsteenske Ministerium og et Ministerium for hele Monarchiet — at denne Deling ikke vilde paa nogen Maade opnaaes, om ogsaa den af ham fulgte Fortolkning fandt Indgang; thi naar det er en Grundlovsbestemmelse i Forfatningsloven for Monarchiet, at Ministrene for Landsdelenes særlige Anliggender skulle have Sæde i Geheimestatsraadet og der deeltage i Fællesanliggenderes Behandling, og altsaa tillige være Ansvarlige for disse Anliggenders Bestyrelse, forsaavidt en saadan Deeltagelse medfører Ansvar, saa følger deraf, at gjennem Geheime-

statsraadet, selv om det ikke deeltog i Behandlingen af de Love, som ere særlige for Kongeriget, vilde samtlige Ministre knyttes sammen til en Heelhed; de vilde da ikke kunne sidde sammen, arbejde sammen, uden at de Betingelser for en Samvirken vare tilstede, som ere nødvendige, naar flere Mænd skulle arbejde sammen. Om det ogsaa kunde være, at de særlige Love ikke gavede Anledning til Meningsforskjelligheder, naar de behandlede som særlige Anliggender, saa vilde Opfattelsen af den fælles Politik, Stillingen af de fælles Sager til de særlige Anliggender og omvendt, medføre, at den Eenhed i Ministeriet, hvorpaa en Samvirken beroer, maatte uddanne sig. Naar derfor den Tanke, som den ærede Rigsdagsmand har antydet, skulde gennemføres, var det nødvendigt, at § 14 af Fællesforfatningen maatte gaae ud, og Geheimestatsraadet komme til at bestaae af Ministrene for de fælles Anliggender alene. Paa anden Maade vil den ærede Rigsdagsmand ikke kunne udgaae, at der dannes sig en Eenhed mellem Ministrene for de særlige Anliggender og for Monarchiets fælles Anliggender.

Bable: Den høitærede Minister udtalte, at Rigsdagen nærmest var udsat paa Grund af Rigsraadets Sammentønst, men jeg skal der til bemærke, at Kongerigets Rigsdag har en i Følge Grundloven fast bestemt Tid, naar den skal sammentræde, nemlig den første Mandag i October Maaend hvert Aar, hvorimod der savnes en saadan Bestemmelse med Hensyn til Rigsraadet; thi der er for Rigsraadet aldeles ingen Bestemmelse om, naar det skal sammentræde.

Formanden: Jeg skal dog gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at der er en udtrykkelig Bestemmelse desangaaende i Forfatningsloven af 2den October 1855.

Bable: Sa! at Rigsraadet skal sammentrædes i Løbet af hvert andet Aar.

Formanden: Nei! inden October Maaends Udløb hvert andet Aar.